Холи Уеб

Тайното котѐнце

Илюстрации Софи Уилямс

Издателство „Фют“

На Попи и Стар,
моите недотам тайни котенца

The Secret Kitten
© Holly Webb, 2015
© Illustrations Sophy Williams, 2015
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
An imprint of Little Tiger Press
I The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Тайното котенце
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-225-6

Първа глава

Луси подпря лакти на перваза и се надигна на пръсти, за да огледа двора. Досега никога не бе живяла в стая под самия покрив. Беше толкова високо, че градината изглеждаше странна и далечна, а дърветата – ниски и някак дебели, макар добре да знаеше, че са високи и стройни.

В интерес на истината, досега никога не бе живяла в своя стая. Винаги беше делила стая с по-малкия си брат Уилям. Но сега се преместиха в къщата на баба ѝ и всеки

имаше своя собствена стая. Беше едновременно страхотно и необичайно.

Всъщност Луси не беше наясно какво точно чувства. Къщата на баба ѝ беше красива и с голяма градина. Но Луси не можеше да спре да мисли за малкото им дворче в предишния им дом. Разбира се, бяха идвали много пъти при баба си, но само на гости. Да живеят тук, беше съвсем

различно. Още нямаше усещането, че това е техният дом, въпреки че татко ѝ бе обяснил, че е купил половината къща от баба ѝ. Щяха да живеят заедно. Баба ѝ щеше да помага в грижите за домакинството, а татко ѝ щеше да поддържа дивата, обрасла градина, която напоследък не беше по силите на възрастната жена. И всички щяха да си правят компания.

Това ще бъде добре за татко, мислеше си Луси, подпряла брадичка на ръцете си. През последните пет години, откак майка им почина, той се грижеше съвсем сам за двамата с Уилям. Понякога се включваха и бавачки, но на практика баща ѝ отговаряше за всичко. Сега баба ѝ щеше да помага и той може би нямаше да се тревожи толкова много. Трудно беше, когато му се налагаше да остане до късно на работа и не успяваше да вземе навреме Луси и Уилям от училище, от кръжок или от бавачката.

Луси преглътна. Вече нямаше да ходят на същите кръжоци. Изобщо нямаше да ходят

в същото училище. Домът на баба ѝ беше много далеч от там. В понеделник двамата с Уилям щяха да тръгнат в напълно непознато училище. Не можеше да се каже, че очаква този момент с нетърпение.

„Всичко ще бъде наред – прошепна тя сама на себе си. – Изглеждаше хубаво, като отидохме да го видим.“ Учителката беше приветлива и усмихната, Уилям се влюби в голямата катерушка на двора, а и до училището се стигаше само за пет минути пеша от къщата на баба ѝ. Но все пак беше ново и различно и Луси се притесняваше, макар да бе видяла, че вече я чака закачалка и шкафче с нейното име.

Нещо в двора се размърда. Луси присви очи и се опита да види какво е. Може би птичка? После се усмихна. Един голям риж котарак бавно и величествено пристъпваше по оградата. Сигурно беше на съседите. Баба ѝ нямаше котка. Нямаше никакви животни, въпреки че къщата бе идеална за това с огромния си двор. Луси си помисли,

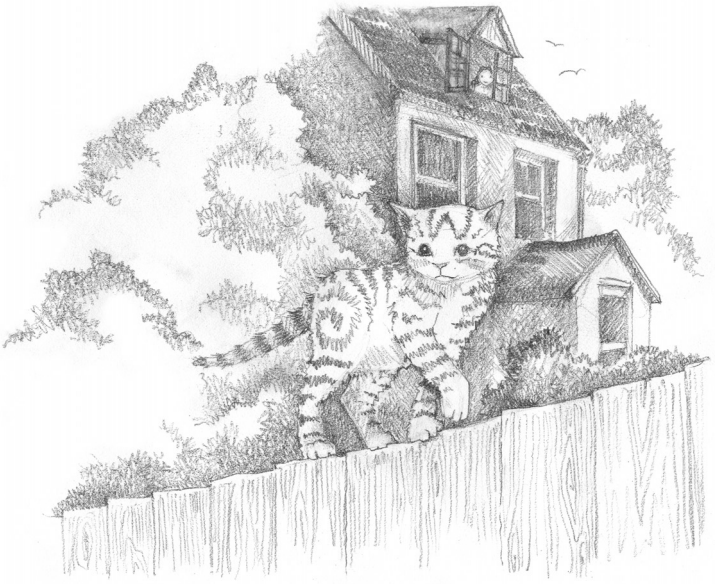

че дневната би изглеждала много по-хубава с котка, изтегнала се на облегалката на дивана или сгушена на килимчето.

Баща им обаче беше казал, че баба им не обича домашни любимци. Мислела, че много цапат, вдигат шум и създават работа. На Луси ѝ се искаше да ѝ напомни колко хубаво мъркат котките и как топлят краката през студените зимни нощи. Но човек не можеше да спори за това с баба си – поне не и с нейната баба. Тя не беше от спорещите. Луси я обичаше, но баба ѝ беше от хората,

които са убедени, че винаги са прави. Пък и нали тя щеше да се грижи за къщната работа.

– Луси!

Беше Уилям. Луси се обърна бързо, доловила треперливата нотка в гласа му.

– Какво има? – попита тя притеснено.

– Баба ми се скара – подсмръкна той, седна на пода и се облегна на леглото на сестра си. Лицето му беше цялото в кал, с изключение на двете светли следи от сълзи по бузите.

– Защо? – Луси приседна до него и го прегърна.

Братчето ѝ се сгуши в нея.

– Ритах топка в градината и после влязох вкъщи, и я тупнах по пода...

– О, Уилям! Къде?

Раменете му увиснаха.

– В дневната...

– Нали не си счупил нещо? – попита го разтревожено Луси. Баща им ги беше накарал да обещаят, че ще внимават, но Уилям беше само на шест годинки и понякога просто забравяше такива неща.

– Не! – запротестира той. – Но баба пак ми се разсърди. Каза, че в къщата не се рита топка, но аз дори не я бях ритнал! Само я тупках по пода – той въздъхна и отново се облегна на рамото ѝ. После огледа стаята, в която кашоните още си стояха неразопаковани.

– Харесва ли ти да имаш своя стая? – попита той със сериозен шепот.

– Да... – кимна Луси. – Но снощи ми

липсваше да те слушам как говориш с човечетата си от лего – добави тя, за да го ободри.

– Аз също си харесвам стаята – рече той несигурно. – Но дали може да държа нещата си там, а да идвам да спя при теб? Ще си взимам спалния чувал.

– Да, понякога – усмихна му се топло Луси. Наистина, странно ѝ беше предишната вечер, когато си легна без хъркането и сумтенето на Уилям в другия край на стаята, но ѝ беше приятно да си има свое собствено местенце.

Е, би било хубаво, ако можеше да го сподели с някое коте. Което и да е, помисли си тя, и се зачуди дали рижият котарак на съседите често наминава и през техния двор.